

ДЖАНИ РОДАРИ СВИРАЧЪТ И АВТОМОБИЛИТЕ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Имало едно време един вълшебен свирач. Това е стара приказка и всички я знаят. В нея се разказва за един град, завладян от мишките, и за един свирач, който със своята вълшебна свирка накарал всички мишки да се издавят в реката. След това, понеже кметът не искал да му плати, той отново засвирил и извел след себе си всички деца на града.

И в тази история тук се разказва за един свирач. Може и да е бил същият, а може и да е бил друг.

В града обаче нахлули не мишки, а автомобили. Те плъзнали по улиците, по тротоарите, по площадите, по дворовете. Автомобили имало навсякъде: малки като кутийки, дълги като кораби, с ремаркета, с вагончета. Имало автомобили, автовлакове, камиони, камионетки. Имало толкова много, че едва-едва се движели, удряли се, блъскали се с брони, мачкали си калниците, чупели си фаровете. Ставали все повече и повече и накрая станали толкова много, че вече нямало къде да се движат и останали неподвижни. Така хората трябвало да тръгнат пеша. Но това не било толкова лесно, защото автомобилите заемали цялото свободно пространство. Трябвало да ги заобикалят, да ги прескачат, да се провират под тях. И от сутрин до вечер се чувало:

— Ох!

Викал някой пешеходец, който си бил блъснал главата в един багажник.

— Олеле!

— Ох!

Този път викали двама пешеходци, които се били сблъскали, като лазели под един камион. Всички, разбира се, ужасно се ядосвали.

— Това вече не се търпи!

— Трябва да се направи нещо!

— Защо кметът не измисли нещо?

Кметът чувал тези думи и мърморел:

— Как да не мисля, мисля. Мисля денем и нощем. Мислих дори навръх Нова година. Истината е, че нищо не мога да измисля. Не зная какво да направя, не зная какво да кажа. Моята глава да не е по-здрава от другите. Я ме вижте каква лепенка имам!

Един ден в кметството влязло непознатото момче. Било облечено в дреха от овча кожа, на краката си имало цървули, а на главата — островърха шапка с дълга панделка. С други думи, приличало съвсем

на гайдар. Но на гайдар без гайда. Когато поискало да бъде прието от кмета, пазачът строго му казал:

— Остави го на мира, не му е сега до гайди!

— Но аз нямам гайда.

— Толкоз по-зле. Ако и гайда нямаш, за какво ще те приема кметът?

— Кажу ми, че аз зная как да освободи града от автомобилите.

— Какво? Какво? Слушай, я се махай! Тук такива шеги не минават!

— Заведи ме при кмета и те уверявам, че няма да съжеляваш...

Толкова настоявало и толкова упорствало, че пазачът най-накрая го завел при кмета.

— Добър ден, господин кмете.

— Лесно се казва добър ден! За мен добър ден ще бъде само този, в който...

— ... градът ще бъде освободен от автомобилите. А аз зная как може да стане това.

— Ти ли? Че кой те е научил? Някоя коза ли?

— Няма значение кой ме е научил. Ако ми позволите да опитам, нищо няма да изгубите. А ако ми обещаете едно нещо, до утре сутринта ще се отървете от всички грижи.

— Да чуем, какво искаш да ти обещаея?

— Трябва да ми обещаете, че от утре нататък на големия площад децата винаги ще могат да играят. И че там за тях ще има люлки, пързалки, въртележки, гумени топки и хвърчила.

— На големия площад ли?

— На големия площад.

— И нищо друго ли не искаш?

— Нищо друго.

— Тогава, дай си ръката. Обещавам. Кога започваш?

— Веднага, господин кмете...

— Хайде, не губи нито минута.

Странното момче не изгубило нито секунда. Бръкнало в джоба си и извадило малка свирка, издялана от черница. И още там, в кабинета на кмета, засвирило чудновата песен. После, без да спира, излязло от кметството, прекосило площада и се запътило към реката...

И само миг по-късно...

— Гледайте! Какво прави тази кола? Тръгна самичка!

— И онази!

— О, но това е моята! Кой ми краде колата? Дръжте крадеца!

— Не виждате ли, че няма никакъв крадец? Всички автомобили са тръгнали сами...

— Набират скорост... засилват се...

— Кой знае къде отиват?

— Колата ми! Спри, спри! Искam си колата!

— Спрете я, ако можете!...

От всички краища на града със страхотен рев и пукотевица от мотори, клаксони, сирени летели автомобили... Профучавали един след друг и то сами, без шофьори.

А след целия този трясък, едва доловимо, но по-силно и упорито от трясъка се чувала — когато човек надавал ухо — чудна, особена песничка...

ПЪРВИ КРАЙ

Автомобилите летели към реката.

Свирачът, без да престава да свири, ги чакал на моста. Когато се появила първата кола, която — така се случило — била колата на кмета, той изменил мъничко мелодията, прибавил ѝ само една висока нота. Като по даден знак мостът рухнал. Автомобилът цамбурнал в реката и течението го отнесло далеч, далеч. Същото се случило и с втората кола, след нея — с третата и с всички останали. Една по една, две по две, на цели гроздове те потъвали с един последен рев на моторите, с един прощален вой на клаксоните, и течението ги отнасяло далеч, далеч.

По улиците, от които били изчезнали автомобилите, наизлезли доволни и радостни момченцата със своите топки и момиченцата със своите кукли и колички; защъкали велосипеди на две и на три колела, усмихнати се появили бавачките.

Но хората се хващали за главите, звънели на пожарникарите, протестирали пред полицаите.

— Как може да оставяте този луд да прави каквото си иска! Спрете го, дявол да го вземе! Накарайте този проклет свирач да млъкне!

— Хвърлете него в реката, заедно със свирката му!

— И кметът е полудял! Защо му е разрешил да унищожи чудесните ни автомобили!

— Както са поскъпнали!

— И както е поскъпнало млякото!

— Долу кмета! Да си подаде оставката!

— Долу свирача!

— Искам си колата!

Най-смелите се нахвърлили върху свирача, но се спрели, преди да могат да го докоснат. Във въздуха се издигала невидима защитна стена и смелчаците напразно удряли и ритали по нея. Свирачът изчакал последният автомобил да потъне в реката, след това скочил и той във водата, доплувал до другия ѝ бряг, поклонил се, обърнал се и се скрил в гората.

ВТОРИ КРАЙ

Автомобилите стигнали до реката и един след друг се хвърлили в нея с един прощален стон на клаксона. Последна потънала колата на кмета. По това време вече големият площад гъмжал от деца, които играели. Техните викове заглушавали оплакванията на гражданите, които били видели как колите им изчезват в далечината, влачени от течението.

Свирачът престанал да свири, вдигнал глава и едва тогава видял заплашителната тълпа, която се приближават към него, и господин кмета, който вървял най-отпред.

— Доволен ли сте, господин кмете?

— Сега ще видиш дали съм доволен! Мислиш, че си свършил добра работа? Знаеш ли ти колко труд и колко пари струва един автомобил? Хубав начин да освободиш града...

— Но аз... но вие...

— Какво ти, какво ние! Ако не искаш да прекараш останалата част от живота си в затвора, надувай свирката и измъкни обратно автомобилите ни от реката. И внимавай, искам ги всичките, от първия до последния!

— Правилно! Точно така! Да живее господин кметът!

Свирачът се съгласил. И послушни на неговия вълшебен инструмент, автомобилите се върнали на брега, пропъдили децата,

топките, велосипедите и бавачките и заели отново улиците и площадите. С други думи, всичко станало както преди.

Натъжен, свирачът си тръгнал бавно и никой повече не чул за него.

ТРЕТИ КРАЙ

Автомобилите летели, летели... Към реката като мишките от старата приказка ли? Съвсем не! Летели, летели и в един момент не останал нито един автомобил в града, нито един на големия площад, опразнила се главната улица, освободили се алеите, опустели площадчетата. Къде изчезнали автомобилите?

Ослушайте се и ще ги чуете. Те се движат вече под земята. Със своята вълшебна свирка странното момче било прекарало подземни улици под улиците и подземни площи под площадите. Там се движели автомобилите. Спирали, за да се качат собствениците им, и продължавали. Вече имало място за всички. Под земята — за автомобилите. Над земята — за гражданите, които искали да се разхождат и да говорят за правителството, за футболния мач и за Луната; имало място за децата, които искали да играят, и за жените, които отивали на пазар.

— Колко глупав съм бил — викал радостен кметът, — колко глупав съм бил, че не съм се сетил по-рано!

А на свирача издигнали паметник. Дори два паметника. Един на големия площад горе и един на големия площад долу, между автомобилите, които се движели неуморно в своите подземни пътища.

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБРА АВТОРЪТ

Моят край е третият. Трябва ли да обяснявам защо? Мисля, че не.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.